

ΔΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Έκαναμε ψευδομάχες στούς Τράχωνες και καταύλισθήκαμε την βραδιά έκενη στό Μαρούσι, με τα ώραια τα νερά και τα πολλά τό δέντρα.

Μόλις μάς πήγαν γιαπάρια μαρούσιας στα φτάσαμε στο χωριό χωρανέμενοι κατά σπίτια τους. Κ' έτσι, διαν φτάσαμε στο χωριό χωρανέμενοι κατά σπίτια τους και γυρίζαμε στα στενοσκάκα για καταλύματα, ή γυ-

Μιά διμοιρία Καραγκιόζηδων...

μάτιο! Νά... άν θέλετε, ή αύλη νά' κειμηθήτε!

"Έτσι γενικαίς δύο... αύλικοι!.."

'Αροντέρα, σάν πλάκωσε ή νύχτα και γνωριστήκαμε με τούς Μαρούσιας καλύτερα κι' έπαιγε ή δυσπιστία στό χακι, άνοιχτη καν σέ μερικούς τά σπίτια κι' έτσι έστεγάσθημεν κατά ένομοτίας.

Στό λόχο μας είχαν άποσπασθεί, άπό κάποια μάνδρα της Νεαπόλεως και μια διμοιρία... Καραγκόζηδων. "Ο Καραγκιόζης, γιά νά είνε σύνφωνος με τήν περίσταση και με τό περιβάλλον, είχαν έπιστρατευθή κι' αυτός, έγνωνάζεις και δημυράζετο και έστατριζεν διλα τά παράξενα τής στρατιωτικής ζωῆς, άνοτέρων τε και κατωτέρων.

"Έτσι ο Καραγκιόζης; ήλθε μαζί μας στούς Τράχωνες, και μετά πολλές περιπτέτεις, μάς άνοιλούθησε, στό Μαρούσι. Εκεί δημος, είτε η νύχτη, είτε οι άνωματικοί, γιά νά μη ξενυχτάμε με αύτούς καὶ δέν έχομες ορεξή την δάλη μέρα γιά γιγνάσκα, τού κρύψαντα τά σύνεργα, τόν χάρτινο δηλαδή θάσιο.

Ψάξαμε φυσικά παντού νά βρούμε τό θίσο μά στάθηκε άδυντο. 'Έρευναμε όλες τίς μάντρες κι' όλα τ' άπόκρυφα τού Μαρούσιου, μά τους κάκου. Κι' έτσι τέλους οι καραγκούτσιτες άπεράσπισαν νά παίξουν... μόνο τους, ινδιούδηνοιν αύτοι τα διάφορα πρόσωπα του Καραγκόζη!

Η παράστασις θά άδιδετο σέ ένα σπιτάκι, δουν κατεκήνωσας ή ένομοτία ή έχουσας τόν άρχιμισιάρχην τού Καραγκούζη.

Τό ζήτημα ήταν πώς έμεις οι άλλοι, οι κατασκηνωμένοι και καταυλισμένοι στά σπίτια τού Μαρούσιου θά κατορθώναμε νά πάμε στό σπίτια αύτού, πού νά γινόνταν ή πράστασις, ένω είχε χτυπήσει πειδά σιωπητήρια και πειρίπολοι ειδύζονταν και χωροφυλάκων γύριζαν στά σπίτια κι' έπιαναν τούς καθιυτερημένους στρατιώτες.

«Πᾶς δ συλλαμβανόμενος έξω, θά τιμωρεῖται μά αύστηράγχη φυλάκισις», φώναξε μέν υπόδιο το ταγματάρχης απ' τό δεινινό άκομα. Και κάθες πειρίπολις κύτταες νά βρει στρατιώτη γιά νά τόν φυλακίσῃ!

Τό... καθήκον πρό παντός! ***

Στής διάφορες λοιπόν μάντρες, στίς αιλές και τά περιβόλια, δουν οι δάνδρες είχαν καταυλισθή, συμβούλια γεννικάν έπι συμβούλισαν. Κάποιος έπρετειν τέλος :

— "Οσοι μπορούν νά βρούν και νά γνωρίσουν πολιτικά αύτοι θά πάντας...

Ο γένων μικροτεμερισθήδες προθύμως θά παραχωρουσαν τά παλήν τους ρούχα. Σέ μά αιλή, έπειδη άνδρι,

κό κοστούμι δέν ύπηρχε, προσέφερε μά γηρά τά παλήν φουστάνια της. "Ο στρατιώτης που θά τά φορδούσε θά έδεινε τό πρόσωπό του, μέ το μαντήλι γύρω - γύρω κι' έτσι δέν θά άναγνωρίστανε.

Μόλις δικαίωμα πρόβαλλε μά τό κοστούμι τής γηράς στό δρόμο άμεσως κίνησε τήν περιέργεια τών υπαιθρίων δροσιζεμένων.

Τό άναστημα και τό βάδισμα τής γηράς αύτης δέν ήταν άνδοντη μα και βάδισμα πραγματικής γηράς. "Έκτος αύτου λησμόνης νά βγάλη τίς άρβιλλες του και δύο - τρεις Μαρούσιας, που καθόντουσαν στήν πόρτα, δέν κρατηθήκανε νά μή φωνάζουν δυνατά μόλις τόν άντικουσαν :

— Ντιάλει... Τί γηρά είνε αύτή μ' άρβιλλες... Τήν γνωρίζετε;

Κι' ο στρατιώτης έφορθήθηκε και γιάρισε πίσω στήν αύλη. ***

Στή δική μας τήν αύλη, γινόταν συναγερμός. "Επρόκειτο νά πάμε στόν Καραγκόζη μά τόν δεκανέα ένωμοτάρχη".

Θά μάς πάση τό περίπολο και θά χορτάσουμε φυλάκια, είπε κάποιος.

— Τί νά κάνουμε τότε;

— Νά γενθούμε πολιτικά κι' ίμεις.

Ο ταβερνιάρης άπλα κάτω προσέφερε πράγματι ένα δικό του κοστούμι κι' ένα τού παιδιού του.

Τά ρούχα τον παιδιού ήσαν καινούργια ειδωποτάκια, άλλα τόν γέρου ήσαν Μαρούσιατικά. Διαφορετικοί λοιπόν δρόσισαν κι' έδω.

"Ηγέρθη τό ζήτημα ποιός θά φορέσει τά ειδωποτάκια ρούχα.

— Εγώ που είμι άντερος, μου φώναξε δεκανέας, θά φρεσώ τά ειδωποτάκια και στά Μαρούσιατικά.

— Μά τα Μαρούσιατικά, μου έρχονται κοντά διμένα, άπαντησα έγω.

— Και τί έχει νά κάνω;

— Πάς τί έχει νά κάνω! Θά μέ καταλάβουνε.

— Νά, άλλα ένω είμαι δεκανέας.

— Αυτή τή στιγμή δέν είσαι τίποτε. Είμαστε και οι δύο λιποτάκτες. Κατά συνέπειαν παραβάταις τών κανονισμών που σέ έχουν δεκάνει σέναντες και μέναν στρατιώτη...

— Θά τά πάρω διά τής βίσα! έθωχήθη δεκανέας.

— Μά τόν άγιον Σουλπίκιον, θά σύρω τό ξίφος και θά σε διαπεράσω!... οδηλώαξα έγω.

— Ο κάποιος έπενεγώ.

— Ήρε γιατί τοπανώσθης και θά μου χαλάστε τά ρούχα; Δέν ζήντες κλήρο νά δομής ποιός θά τά πάρω;

— Ερρίζεται ένωμάσια και ή τούχη πόνδοντας τόν δεκατόντας Βέλτω. Πήρα τότε νά φορέσει τά χοντρά, τά μόλινα, Μαρούσιατικά ρούχα. Στήν βράκα μπορούσες νά χρησίμευσεν ένωμοτάσια! ..

Στό νευρόμενο μά βοήθηας διαπέλλας. Αύτη τή στιγμή δικώς ακούσαμε μά χοντρή φωνή πότη τήν πόρτα:

— Μά τί, καραβάλλα είχετε, μωρό παιδιά;

— Ενας παλήρης στρατιώτης, χοντρός και πάντα μεθυσμένος, βρωμολογώντας φωτιά κρασίλιας, μπήκε στό κατερλίο:

— Μήν έχουμε διπόρχες και δέν τό έρων; Τού είπαμε τί συνέβαμε.

— Κουτοί που είστε! Κεράστε με μισή άκα, νά σᾶς πάθη, πώς νά τά καταφέρετε, φώναξε.

— Κούτια που είστε! Κεράστε με μισή άκα, νά σᾶς πάθη,

— Η μισή ήρθε μάργοροπούδα και σπιρτόζικη.

— Νά βγάλετε τά πιλήκα και τό σκαθάρι σας, νά τ' άφιστες έδω και νά πάτε δύον πότης:

— Μά τί, καραβάλλα είχετε, μωρό παιδιά;

— Ενας παλήρης στρατιώτης, χοντρός και πάντα μεθυσμένος, βρωμολογώντας φωτιά κρασίλιας, μπήκε στό κατερλίο:

— Μήν έχουμε διπόρχες και δέν τό έρων! Στήν ιγιείς σας τό λοιπόν!

Τόν ακόντισμε και βάλαμε σ' ένέργεια τήν συμβούλη του. Βγήκα μάλιστα πρώτος.

Δέν καμάρα δικά δημάρτινα και πάθησε έπιστρατευτής. Νομίζει πώς πηγαίνετε υπηρεσία. Μόνον νά μη πηγαίνετε κ' οι δύο μάς. Κάθε ένας άπλο χωριστό δρόμο. Τ' άκοντες; Στήν ιγιείς σας τό λοιπόν!

Τού ζήτημα και τό βάδισμα τής γηράς αύτης δέν ήταν άνδοντη μα και βάδισμα πραγματικής γηράς. "Έκτος αύτου λησμόνης νά βγάλη τίς άρβιλλες του και δύο - τρεις Μαρούσιας, που καθόντουσαν στήν πόρτα, δέν κρατηθήκανε νά μή φωνάζουν δυνατά μόλις τόν άντικουσαν :

— Άλτ!

— Τί θέλετε, βρει παιδιά!

— Στάσου!

— Αφήστε με, σᾶς παρακαλώ, έχω δουλειά.

— Στάσο! ζαγάρ! + Πού «γιατζεράς» ούρε, περι «λύγνων άφας», τέτοια μιτασμουνάκιαν δρά ; Μιν είπεν δ έπι κεφαλής.

— Οπου θέλω.

— Δέν έχ' ούρε, ιδω, δημ, δημου θέλ'ς κι' δημου θέλου. Είνε στρατός

Ντυμένους έτσι θά έπειγαναν...

κό κοστούμι δέν ύπηρχε, προσέφερε μά γηρά τά παλήν φουστάνια της. "Ο στρατιώτης που θά τά φορδούσε θά έδεινε τό πρόσωπό του, μέ το μαντήλι γύρω - γύρω κι' έτσι δέν θά άναγνωρίστανε.

Μόλις δικαίωμα πρόβαλλε μά τό κοστούμι τής γηράς στό δρόμο άμεσως κίνησε τήν περιέργεια τών υπαιθρίων δροσιζεμένων.

— Ο Βελή-Γκένιας έίχε γίνη άνθυπασπιστής.

— Λάτ!

— Τί θέλετε, βρει παιδιά!

— Στάσου!

— Αφήστε με, σᾶς παρακαλώ, έχω δουλειά.

— Στάσο! ζαγάρ! + Πού «γιατζεράς» ούρε, περι «λύγνων άφας», τέτοια μιτασμουνάκιαν δρά ; Μιν είπεν δ έπι κεφαλής.

— Οπου θέλω.

— Δέν έχ' ούρε, ιδω, δημ, δημου θέλ'ς κι' δημου θέλου. Είνε στρατός

— Αγερενότες καθυστερούντας στρατιώτες

— Θά μάς πάση τό περίπολο και θά χορτάσουμε φυλάκια, είπε κάποιος.

— Τί νά κάνουμε τότε;

— Νά γενθούμε πολιτικά κι' ίμεις.

Ο ταβερνιάρης άπλα κάτω προσέφερε πράγματα ένα δικό του κοστούμι κι' ένα τού παιδιού του.

— Εγώ που είμι άντερος, μου φώναξε δεκανέας, θά φρεσώ τά ειδωποτάκια και στά Μαρούσιατικά.

— Μά τα Μαρούσιατικά, μου έρχονται κοντά διμένα, έγω.

— Καί τι έχει νά κάνω!

— Πάς τί έχει νά κάνω! Θά μέ καταλάβουνε.

— Νά, άλλα ένω είμαι δεκανέας.

— Αυτή τή στιγμή δέν είσαι τίποτε. Είμαστε και οι δύο λιποτάκτες. Κατά συνέπειαν παραβάταις τών κανονισμών που σέ έχουν δεκάνει σέναντες και μέναν στρατιώτη...

— Η μισή ήρθε μάργοροπούδα και σπιρτόζικη.

— Νά βγάλετε τά πιλήκα και τό σκαθάρι σας, νά τ' άφιστες έδω και νά πάτε δύον πότης:

— Μά τί, καραβάλλα είχετε, μωρό παιδιά;

— Ενας παλήρης στρατιώτης, χοντρός και πάντα μεθυσμένος, βρωμολογώντας φωτιά κρασίλιας, μπήκε στό κατερλίο:

— Μήν έχουμε διπόρχες και δέν τό έρων! Στήν ιγιείς σας τό λοιπόν!

Τόν ακόντισμε και βάλαμε σ' ένέργεια τήν συμβούλη του. Βγήκα μάλιστα πρώτος.

Δέν καμάρα δικά δημάρτινα και πάθησε έπιστρατευτής. Νομίζει πώς πηγαίνετε υπηρεσία. Μόνον νά μη πηγαίνετε κ' οι δύο μάς. Κάθε ένας άπλο χωριστό δρόμο. Τ' άκοντες; Στήν ιγιείς σας τό λοιπόν!

Τού ζήτημα και τό βάδισμα τής γηράς αύτης δέν ήταν άνδοντη μα και βάδισμα πραγματικής γηράς. "Έκτος αύτου λησμόνης νά βγάλη τίς άρβιλλες του και δύο - τρεις Μαρούσιας, που καθόντουσαν στήν πόρτα, δέν κρατηθήκανε νά μή φωνάζουν δυνατά μόλις τόν άντικουσαν :

— Άλτ!

— Τί θέλετε, βρει παιδιά!

— Στάσου!

— Αφήστε με, σᾶς παρακαλώ, έχω δουλειά.

— Στάσο! ζαγάρ! + Πού «γιατζεράς» ούρε, περι «λύγνων άφας», τέτοια μιτασμουνάκιαν δρά ; Μιν είπεν δ έπι κεφαλής.

— Οπου θέλω.

— Δέν έχ' ούρε, ιδω, δημ, δημου θέλ'ς κι' δημου θέλου. Είνε στρατός

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΒΙΤΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Δεν έχουν μόνον οι ανθρώποι βίτσια, έχουν και τά δύο. Οι ζωλόδοι παρετήησαν, λόγους χάριν ότι τα καναρίνια και οι γαλλοπούλες άφεσκονται υπερβολικά νά πίνουν οινοπνευματώδη ποτά και νά μεθοδεύν.

Οι παπαγάλλοι και τά σκυλλιά—πάντοτε δύος βεβαιούν οι ζωλόδοι—άγαπουν σέ απίστευτον βαθμό τό τοσά και τόν καρέ. Όι δέ λέφαντες παριστάρτερο αδύτην κι' απ' αύτή τήν καθημαρνή τροφή τους, άγαπουν τά ναρκωτικά και ίδιατέρως τό δριο. Έπιστης τρέφουν μεγάλη συμπλοκή πόδες τό κρασί. «Οσοι έχουν παραγεθεῖ μέσα στό ίπποδρόμιο, τήν θρά πού γεματίζουν οι ήλεφαντες, διά παρεγέρσαν δέρβαινα, διά πάντοις τελείωνται με οινοπίσσαν! Τά παχέδερα σαντά πίνουν μέ μεγάλη σύχαρισην τό κρασί. Είναι ικανοί νά καταπούν δύοληληρη χιλιάρα μέ κρασί.»

Ο δάσσομενος θηριοδαμαστής Πιντού είχε έναν έλεραντα, στόν δόκιμον επίπετο άπο κάθε γεύμα τού δίδινε και άπο ένα ποτήρι λικέρ.

Ο Πεκουνέλ Λόδος, δλλος δάσσομενος θηριοδαμαστής, είχε έναν εινυφύσαστον δέξιον πόδηνο, τόν δριού δημηνές νά βγάινη απ' τό κλουβί του και νά κυκλωφορεύῃ δέλευθερα στό ίπποδρόμιο. Ο πίθηκος αυτούς αγάπουν πολύ τό κόκκινο κρασί και τήν μπυρά, απ' τήν δριού προτιμούσαν πάντοτε... τόν αφρό!

Ο γνωστός ζωλόδοις Μπρέμιμ διηγείται διά διγώνται δύο χιματαράσσες στούς δέσποινας άρσες διποιδήποτας οινοκνευματώδη ποτά, ίδιατέρως δέ τό κρασί και τό δριο. Ο ίδιος άναφερε διά διγώνται δέναν οιναγκαστάγκο πού μάγαπούντες πολύ τά οινοκνευματώδη ποτά, κάθε μέρα δύ κύριός του τού δίδινε από τά ποτήρια κρασί, τό δριού δέκινος ρουτόρος αργά-αργά και ήδονικά, σάν νά προσπαθούνται νά παρετίνη δύσσαντα περισσότερο τήν άπολαντος. Πολλές φορές έκανε πέντε τό δέλκηληρα λεπτά τής δρασας ρουφώντας τό ποτήρι του. «Επειτα δτάν τελείωνται δηλιώνε τό ποτήρι πρός τόν κύριό του και τόν κοίτασα μέ τόν θύρος σαν νά τού δέλεγε : «ξαναγέμεστό τό! Ο ουδαγκοτάγκος αύτός έψφορος, γιατί κάποια μέρα ήτιας ένα δύλκηληρο μπουκάλι!»

Άπο τά δημήτρια ζώα τά περισσότερος άγαπουν τά οινοκνευματώδη και γενικάς τά δεγκετούκια. «Υπάρχουν δμώς και δλλά ειδή ζώων πού τά άποτερέφονται.

Η μεγάλες σαντά πολύ τόν καπνόν. Τούς άρεσε δέ τόσο διστε πλησιάζουν στούς καπνιστάς και τόν διφράνονται μέ πάθος έως δτον μεθύσουν!

Έπιστης τά σκυλλιά και κριώνται οι γάτοι, άγαπουν τό δριο. Γύρω από τό διποιούσα τού Καρπότης βλέπει κανείς συγκεντρωμένους δπειρους γάτους, οι δποίοι ξαπλωμένοι ζάθυμα εισπέγειν μέ ήδοντη τόν γύρω άρρενα, δτίς είναι βραύνες από τό δριο που προσέχεται απ' τό διποιερεύον τό διποιούσα.

Τέλος δημπρέμιμ δημιαρέσει δημι στήν βοριαταλική Αφρική είδε έναν έντελεσθος παράξενο τρόπο, μέ τόν δριού οι ίδιαγενεις πάνουν τόν πιθήκους. Οι ίδιαγενεις αύτοί κουβαλαΐον στά μέρη που βρίσκονται οι πίθηκοι μεγάλα κυπελλέα γεμάτα από δηνατή μπόρα, τά δημένους κατά γής και δπειτα πηγανίουν και κάθονται παράμερα. Τότε οι πιθήκοι κατεβαίνουν από τά δένθρα, πλησιάζουν στά κυπελλά, πίνουν τήν μπύρα, και μεθύνουν! Στήν κατάστασι αύτη τόν πάνουν οι ίδιαγενεις ζάκινθωνται πειά και τόν μεταφέρουν στά χωριά τους.

Ξδώ, έχουμεν κανουνισμόν κι πειθαρχίαν!

— Άφοι μέ βλέπεται χωρίς σπαθή και πιλήκιο!

Βιβαίους. «Αν δέν οι ιερέλεπα τοινοτορόπους, θά δι συνέλαμπαν αύτουςτημερινούς κι παρασχήματα.

— Μέ πονάεις τό μου και πάσ νά πάρω «άσπιρινη».

— Ποϊ;

— Στό φραμπακετό, πού δλλοιο!

— Οδόστοι... Ούριστι, τότις... τράβα γρήγοριες κι νά μή χρουντοριθήσεις!...

(Τό τέλος στό προσεχές)

Σταρι. Σταρι.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

[Στι μιά μικρή]

Στά μάτια κύττα με καλά νά σέ φωτογραφήσω
Μες στα δικά μου κι' ξέσπαν γοργά νά τά σφαλήσω,
Νά έχω τήν ειλόνα σου στές κόρες των κλιεμένη
Καθώ; τήν ξχα στήν καρδά βαθειά ζωγραφισμένη...

1

Σά θέλω ένα τής φιλί νά πάρω, τό γλυκό μου
Μου λέει πώς ή μάνα της μπορεί νά τή μηλάση.
Τι βάσανο! Νά μή τό ίδιο ποτέ και στόν έχηρο μου!
Και κατοθνώνται πάντοτε φιλί νά μή μου θάση,
Και με φορτά τό άκακο, τ' άδιος περιστέροι,
Τ νοιάθω από τό φιλί... Είναι μικρό, δέν ξέρει ...

2

Νά μη μον μελετάς πολύ γιατί δ' άδυνατισής
«Α! δέ σέ θέλω έγχι σφή μέ διπλώμα νά βγυς,
Μου τάσταν νά μ' έννοις νά έρος ν' άγακήσυς
Σέ πλέγα σχολαστικό δέ θέλω νά κνιγύς.

Κι' δη μάλιστη τή γαρματική τί θά κερδίσω τάχα;
«Έγχι από τά ζήματα, μικρή μου, νά σου πά,
Θά μ' έφτανεν τόν μαδαίνες τό «άγαπώ» μονόχα,
Νά σχηματίσουμε μαζί μονάχα τό «άγαπώ»!

Κλ. Τριενταφύλλου (Ραμπαγά)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΣΠΑΣΜΟΝ

Ω; φύλεται τήν πειραδά πολύ,
Πιατιά άφοι τής ζήτησα φιλί...
— «Είλαια νεκρή γιά σένα, μούτε πλέον... — Μέ θυμόν !
— «Είλαια νεκρή γιά σένα, μούτε πλέον... — Δόσουμε λοιπόν τόν τελευταίον δάσασμόν !»

Γ. Κ. Στρατήγης

ΠΡΩΤΑΠΡΙΩΙΑ:

«Όλο τό χρόνο, κόρη, μέ μεθούσες
Μέ φεύγικης άγαπης εινδούλα
Και μολέγαν πιστά πάς μ' άγαπούσες
Τά χελή μόνον, δχι κ' ή καρδιά.

Μά σημερε πού τάχουν γιά συνήθεια
Γιά νά σου λέν φευτείς δποι κι' άν πάς.
Σήμερα μοδκες μά και σύ άλληθεια,
Σήμερα μοδκες... πος δάν μ' άγαπας!...

Δημ. Π. Ταγκέπουλος

ΚΟΙΜΗΘΗΝΑΙ, ΑΠΟΘΑΙΝΕΙΝ

— «Αχ, πούδ δέν ήλπιζει στόν κόσμο και ζη;

Μιά μέρα—σέ λιγο—ψυχή μου, μαζύ

Θά πάμε να μάτωμε γιούλια.

Στήν δνούτης μέπο στούν κήπους παπιές!

Και λοιπόνδα πώχουν βαρειές μυρουδιές

— «Ζακίνθους, άγιολημα, φούλια!

Θά μάτωμε κρίνα και ρόδα βουνά!

Γαρφύλλα, β θέλεις μουσκές κ' θάτερνά

— «Έδω στή φτερή κάμαρά μας,

Θά δομές, σφαλώντας τή θύρα μαζί,

— «Αχ, πούδ δέν ήλπιζει στόν κόσμο και ζη;

Ν' άνοιξουν, ψυχή, τά φτερά μας!...

— «Αγγ. Θ. Σημηριώτης

Ο ΤΟΜΠΑΖΗΣ ΚΙ' Ο ΒΑΔΙΓΚΤΩΝ

— «Τι παράδεξο τόπο διαλέξεις γιά πατάρια!» είπε μιά μέρα
δάγγος Βάδιγκτων στόν ναύαργον Τομπάζην, δεζχοντάς τόν τόδ
φαλακρό και έσημης βράχο τής «Υδρος».
— «Η έλευθερία, άπαντης μέσων τό «Υδροιος, διάλεξε τόν τόδ
και όχι μέριες!...»